

Но никой, нити въ начало то, и готово въ сичко то продълженіе на тая послѣдня болѣсть Государска, нея мыслеше за опасна. Той самъ не мыслеше това, ако споредъ дългъ-атъ христіанскій, а може да бжде и по особено то умно и сърдечно расположеніе, да е одавно и често помышлялъ за ради кончина та, какво то що видиме нья изъ оставено то Негово Духовно завѣщаніе и ако е често говорилъ о жизни : *и вся не долга.*

Государь не изявляваше опасность та на Свое то здравіе, зато ли само, що въ само то дѣло не подозреваше за никаква опасность, или пакъ — по вѣроятно — и зато, да не бы оскорблявалъ любезни те Си подданицы. За тая послѣдна та причина Той воспрети да ся печататъ и извѣстія за ради Негова та болѣсть. Тая болѣсть ся продължава съ различни измѣненія отъ послѣдни те дни на Іаннуарія до 9-тый Февруарія. Въ тоя день Государь на единъ пжть у сети такова облегченіе, що то ся рѣши да излезне за прегледуванье на войска та, която отиваше въ походъ. На това излизанье ся противиха доктори те, що беха при Него. «Вы не бы гледали на Моя та болѣсть» рече имъ Той насмѣшно, «ако бехъ Азь простъ солдатинъ.» — «Не, Ваше Величество,» отговориха Му, «нья не бы дозволили и солдатину да излезне изъ болница та въ такова «положеніе.» — Государь отговори отъ Своя страна : «вы бы испълнили свой-атъ дългъ; Азь отивамъ да «испълна свой-атъ.» Такива бѣха Неговы те правила. Въ сичко то Негово неизмѣримо Царство по точенъ и